

Com aixecar-se un matí i descobrir que hem perdut les ratlles de les mans. Com tornar a casa i comprovar que hem caminat descalços per tota la ciutat. Com treure el cap per la finestra, saltar i descobrir de sobte que tot el planeta ha estat pintat a l'oli. Com no callar mai però no parlar sempre. Com escopir a les pedres per pur exercici de punteria. Com cantar en silenci i cap a dins, on no desafinem les cançons. Com l'insòlit gir de cintura al que ens obliga beure gitats al llit sense mullar-nos. Com trobar per fi aquesta empremta dactilar que de menuts vam perdre al tobogan del parc. Com escriure paperets amb els llavis per a poder besar set dones d'un sol bes. Com el mar. Com ballar claqué amb les dents. Com eixir de copes, drogar-se bé i caminar en equilibri per la vora de totes les voreres. Com la llibertat empresonada de Quevedo, però sense Quevedo. Com construir una casa de la qual no hi coneixem totes les sortides. Com pujar-se a tots els fanals de la ciutat per a no renunciar a tocar el cel. Com adjectivar qualsevol objecte que ningú utilitzaria ni tan sols com a complement circumstancial. Com el núvol que avui passa amb retard i, damunt, amb el cartell de no hi ha bitllets. Com el meu amor.